

kunde komme til at forstaa Sagen. Det, jeg har tilsigtet med Forslaget, er egentlig nærmest at faa gennemført en Konvertering. Efter de Tilstande, der have været paa Pengemarkedet nu gennem en Aarrække, hvor Renten har været stadig nedadgaaende, og naar der bliver taget Hensyn dertil paa de øvrige Poster paa Finansloven — i Gaar var det jo paa Kultusministeriets Budget, og nu i Dag er der jo her under Finansministeriets under § 3 et lignende Forslag fremme — finder jeg, at det maa være en ren For-glemmelse af Finansudvalget, naar det ikke har taget de Ting med, som nævnes i dette Vædringsforslag. I Sammenligning med det, der staar anført paa Udvalgets Vædringsforslagsliste om de Renter af Kest-købessummer, efter Loven af 1851, som indestaa i Domænehøndergods, gaar det, som mit Forslag omhandler, langt tilbage i Tiden. I sin Tid var Landet inddelt i Rytterdistrikter, hvert saa stort, at det kunde underholde et Rytterregiment. Disse Rytterdistrikter bleve bortfulgte ved Auktion i Aarene 1769—74, og de indbragte en Sum af 4 Millioner Rdl. Kurant, hvilket vil svare til 12,8 Millioner Kr. Deraf blev Halvdelen indbetalt, og den anden Halvdelen indestaaer i disse Ejendomme den Dag i Dag, for saa vidt den ikke er forlangt indbetalt ved Udstykning, eller der er stet anden Overenskomst, som jeg ikke kender. Jeg mener her-efter, at det er en meget tydelig Betegnelse at kalde det en Prioritet, idet det er Halvdelen af de Købessummer, som Ejendommen oprindeligt kostede. Derfor kan jeg ikke gaa ind paa den Betragtning, som den ærede Ordfører fremsatte, at de mere vare at betragte som en Grundbyrde, og ved Siden af disse kongelige Penge, som staa anførte i Skattebøgerne, have vi desuden de øvrige Grundbyrder lige saa godt som enhver anden Skatteyder. Da det nu altsaa er Prioriteter, og det kun er smaa Summer, som saaledes indestaaer i Ejendommene, mener jeg, at de ogsaa høre til de allerstørste Prioriteter, som overhovedet kunne gives, idet der maaste kun er faa Steder, hvor disse kongelige Penge gaa op over 100 Kr. pr. Td. Hartkorn. Naar der nu, som jeg sagde før, overhovedet her bliver taget Hensyn til Statens øvrige udestaaende Prioritetsfordringer, som hidrøre fra Do-

mænerne, mener jeg, at dette ogsaa bør ske her. Naar jeg har stillet et saadant Forslag, som jeg har, er det imidlertid ogsaa, da Prioriteterne jo ikke ere synderlig store, ikke blot af Hensyn til den aarlige Rente, der jo ikke vil mærkes stort af Statteyderne, men meget snarere af et andet Hensyn, som har adskillig større Betydning, nemlig, at man ogsaa skulde kunne faa indført Udtag, saaledes at de vedkommende efter en Del Aars Forløb — 50 eller 60 Aar, hvad det nu kunde blive — bleve helt fri for denne Byrde. Det er ikke Meningen at søge nogen særlig Begunstigelse hos Statskassen, men meget mere at faa indført, at denne Prioritet efterhaanden udbetales, saaledes at vi komme til det Standpunkt, der maa staa for enhver Landmand som meget attraaværdigt: Fri Jord i fri Mand's Haand. Der er enkelte Ulemper, som kunne fremkomme f. Eks. ved Udstykning. Derfor har jeg søjet de Ord til, at der blev betalt som hidtil 4 pCt. aarlig, hvoraf 3½ pCt. Rente af den til enhver Tid skyldige Kapital og ½ pCt. Udtag, indtil Kapitalen saaledes var betalt. Det vil derved være muligt at faa opgjort, hvorledes Forholdet vil blive ved en mulig Udstykning, saaledes at de Beløb, som blive overførte paa Parcellerne, til enhver Tid ville kunne beregnes. — Medens jeg har Ordet, er der en anden Ting, der vel staar i Forbindelse dermed, men som ganske vist ikke hører hjemme under denne Paragraf paa Finansloven, som jeg gerne vilde omtale, idet jeg antager, at det nok kan fremdrages her. Det er den Omstændighed, at efter de Salgsvilkkaar, som bleve fastsatte for Købet af disse Ejendomme paa Ryttergodserne, fulgte i Reglen to Tiender med, nemlig Kongetienden og hyppig ogsaa Kirketienden. Man kan ikke sige, at dette nogen Sinde har været helt gennemført, idet jeg af Erfaring kender Tilfælde, hvor Kirketienden ikke fulgte med; men i næsten alle Tilfælde er Kirketienden fulgt med. Nu have vi jo en Tiendelov af 8de Maj 1894, i hvis § 5 det er fastsat, at hvor en Tiende allerede maatte være indkøbt, der skal Skatten bortfalde. Der er altsaa ingen Tvivl om, at den Stat, som hviler paa disse Tiender, hvor de ere indkøbte, burde være faldet bort. Det, som imidlertid gør det vanskeligt at blive af dermed, er, hvad der